la humanitat

Director: Lluís Companys

Redacció i Administració. Pelai, 56, 2.º

Telèfons 16407 i 16408

Impremta: Carrer de Bot, 21

*Any I * Núm. 8* — *Barcelona, 17 de novembre de 1931* — *Edició del vespre* — Dues edicions diàries

Contra la xurma

Una nota lliurada per algú que anava acompanyat d'un dilecte i respectable amic com és el senyor Fontbernat, de tota confiança, i una entrevista amb certa persona de confusa reputació, sense més importància que la de les innombrables converses quotidianes amb tot el món, han servit per muntar el *tinglado* d'una infàmia, sense precedents en la lluita de partit.

He tramès una carta al senyor Macià, explicativa de detalls i concretada amb una resolució irrevocable que desitjo que el President lliuri a la Premsa. Davant d'aquest miserable atac, la meva sensibilitat moral i la meva història de sacrificis polítics a la llum del dia, m'han causat una primera sensació de fàstic i una profunda i inexplicable pena. Vinc ja fatigat moralment des de fa molt de temps amb un treball que no em deixa ni hores de descans; però la meva dignitat es revolta davant la vil xurma que amb procediments jesuïtics i premeditats busca el seu èxit, no en les pròpies virtuts i capacitat, sinó en la calúmnia que pugui llençar sobre les persones dels altres.

Res, res del que ha succeït ni cap detall de tot això pot valdre la pena de què cap persona honorable, almenys d'entre els que ens coneixem de prop, tingui el més petit dubte. Però han ajuntat detalls isolats d'entrevistes diverses, separats del subjecte que vingué aci amb fins dubtosos, i amb tot això, com si fos al conjur d'un complot, aixequen la calúmnia. ¿I qui són els calumniadors? Són els que han ocupat els seus càrrecs públics per la generositat i vots dels nostres homes; són els que pels seus desencerts administratius i la seva falta de compenetració amb el sentiment popular, han tingut la formidable derrota que ha omplert de rancor i mala passió la seva ànima minúscula. Són els despitats i els envejosos, mobilitzats per la rancúnia. Són els que fan córrer les baixes veus contra els nostres homes, parlant un dia de què han adquirit autos, un altre de què han fugit amb milions a l'estranger, altre de què han adquirit propietats. Són els que, faltats de tota emoció, no senten res més en la vida que els lligams de l'interès i del profit personal. Són els que veuen un perill en unes campanyes agrícoles i ciutadanes i en la meva gesta esquerrista, perquè ells, anomenant-se republicans, tenen el sentiment ficat i l'interès germà de totes les forces i tots els elements reaccionaris i monàrquics. Republicans d'abans d'ahir, d'oportunisme, voldrien, i ho han aconseguit en part, mantenir les noves institucions sota el patrocini dels seus seculars amics de la vella monarquia.

Sota la impressió i l'aplanament produït pel canallesc atac, la meva ploma corre ara interpretant els pensaments incoordinats d'aquest article. Però no s'acabarà aci! A aquests homes els despullarem, buscarem dades concretes i posarem en evidència tota la història impura de la seva vida política.

Per anar contra les persones humils d'homes abnegats, ells munten la infàmia i aixequen la veu, que és tot seguit acompanyada de la dels seus còmplices, a la que respon l'eco de tota la trama cavernària i rancuniosa dels nostres enemics.

Per estar exempt de tota classe de responsabilitat política, i desproveït de tot lligam de responsabilitat de partit, espero que el senyor Macià vulgui donar compliment a la meva carta, i em deixi amb les mans lliures per prestar un millor servei de depuració a la vida política de la nostra terra i als interessos de la democràcia

LLUIS COMPANYS

cada dia...

Butlletí del temps

Voldríem un xic més de variació en el temps, un xic menys de monotonia. Ara, cada dia plou. I cada dia ho hem de fer constar d'una manera diferent. I aviat no sabrem la manera de fer-ho constar.

Tan bé que ens aniria una nevada, encara que només fos una nevadeta.

Breu, senyors: ahir va ploure i la pluja crià l'asfalt de la ciutat. Aquest demati feia sol.

Com que el temps és d'una informalitat que fa fàstic, no sabem quin temps farà aquesta tarda.

No en parlem més, doncs.

Una nova conspiració

S'ha descobert una nova conspiració contra la República. Una conspiració que hauria plagut molt a Merimée, a Gautier, a tots els estrangers que ens veuen a través de la "pandereta". En aquesta conspiració hi han frares, capellans i militars.

Hi manca un "torero". I música de Guerrero, que és una música que està a l'altura de la conspiració.

L'aristocràcia

Hotel Ritz. Conferentia Club. Un públic selecte, distingit.

Madame Gabrielle Reval evoca madame Campan, l'amiga de Maria Antonieta, una amiga no tan íntima com la princesa de Lamballe i la duquesa de Polignac.

Una senyora de la nostra burgesia comenta en sortir:

—Sí, sí, és una comedieta bonica. Però m'agradarà més quan la traduexi algun jove de "La Publicitat", que tots són tan savis, i la representin a Novetats. L'entendré millor, sap?...

Republicans de Catalunya! Feu llargues llistes de subscripcions a «la humanitat» i envieu-les a la Redacció i Administració, carrer Pelai, 56

Barcelona vista per un artista rus, company de Trotzki en la seva estada a Espanya

El que fou l'estada de Lleó Trotzqui a Barcelona

Desfent infundis i fantasies: Trotzqui només sojornà a Barcelona de passada: En les seves memòries, Barcelona queda en un segon terme secundari: Els que conegueren Trotzqui a Barcelona

El que pensava Trotzqui de Catalunya i de Barcelona

LLEO TROTZKI

Trotzqui a Espanya

Lleó Trotzqui, fou, el desembre de l'any 1916, hoste de Barcelona. Trotzqui arribà a Barcelona, línia Madrid-Barcelona, el 23 i marxava el 25 de desembre, precisament el dia de Nadal. Per tant Trotzqui visqué a Barcelona escassament dos dies.

Imagineu-vos, lector, que així com el vostre vot va anar el 12 d'abril acompanyat d'una pluja esfereïdora de vots germans no hi hagués anat i que, com a bon republicà revolucionari, hagués estat precís, per tal d'aterrar el règim feudal d'aquella monarquia, llençar-se a una acció cruenta o, més ben dit, llençar-se al carrer. Podia molt bé succeir no haver guanyat la batussa i vós haurieu estat jutjat i condemnat per les autoritats amb etiqueta monàrquica. Podia molt bé succeir que us haguessiu vist a l'exili, fos per condemna o fos perquè fugissiu precisament de la condemna. Podia molt bé succeir que, foragitat de tot arreu anessiu a parar a la Xina o a l'Abissínia. Tot això podia haver succeït i vós ésser un emigrat polític — considerat perillós — i bandejat de totes les cinc parts del món.

A Trotzqui li va passar una cosa per l'estil. Trotzqui, l'any 1916, a Espanya, on va entrar foragitat del territori francès per germanòfil, com ho havia estat abans d'Alemanya per francòfil, era un tal senyor rus, amb antecedents policíacs no gaire falaguers, i per la gent un senyor conegudíssim a la seva terra o a casa seva.

Trotzqui passà per Espanya pot dir-se que ignorat. Només la seva activitat, quan li feien una brometa policíaca no gaire agradosa, féu que el seu nom ressonés al parlament sota la veu republicana de Roberto Castrovido, el qual defensava, contra la política antiliberal de Romanones, un "pacifista" tancat a la presó i que semblava, pel que es deia, que era una personalitat i un temperament impressionants.

Com a revolucionari, Trotzqui passà totalment desapercebut per a la gent d'Espanya. La mateixa policia estava totalment desorientada sobre la personalitat de Trotzqui. El tenien per un "pacifista" malgrat que l'informe francès el qualifiqués d'"anarquista". Només tres o quatre persones coneixien Trotzqui veritable. L'un era Anguiano, secretari l'any 1916 del partit socialista espanyol; un tal Després, gerent d'una sucursal d'assegurances madrilenya, i un rus que l'anà a visitar a la presó.

Però més endavant...

Però més endavant Trotzqui es destapà. Trotzqui, inconegut exiliat a Espanya, passà a ésser la segona de les personalitats mundials. Trotzqui era el braç de Lenin. Era el segon forjador de la gran gesta russa que obria violentament una nova Era a la humanitat. Trotzqui era la segona de les personalitats mundials.

I llavors aquí es recordà de que Trotzqui havia estat a Espanya. La fantasia i la vanitat forjaren, a l'entorn de l'estatge de Trotzqui a Espanya, una llegenda contradictòria i fabulosa. Tothom havia conegut Trotzqui. Tothom havia estat el seu amic. Tothom li havia estret la mà. Qui menys l'havia tingut a dinar a casa.

Nasqué un grupet que es vantava de què durant el sojorn de Trotzqui a Barcelona, anaven amb ell a fer tertúlia a "Au Lion D'Or". Un altre li havia fet una subscripció. S'arribà a dir que havia treballat de mecànic a una coneguda manufactura barcelonina i si volieu hi havia algú disposat, en tot moment, a presentar-vos els seus companys de treball. La fantasia i la vanitat treballaven a l'engròs.

De tot això no hi ha res de veritat...

Com hem dit, Trotzqui romangué uns dos dies a Barcelona. Anem a explicar sumàriament l'itinerari trozquià per les terres d'Espanya.

En el seu llibre "Ma vie", Trotzqui explica bastant detallada l'odissea seva per Espanya. Amb tot, el viatge i el sojorn a Espanya no tenen massa importància en la vida de Trotzqui. En el seu llibre és reportat merament com un fet anecdòtic. Barcelona hi és esmentada de passada. L'únic comentari que al marge fa és: "Els nens — es refereix als dos fills seus — estaven entusiasmats amb la mar i amb la fruita". Aquest és l'únic comentari que Barcelona mereix a Trotzqui en el seu famós llibre "Ma vie".

En tots els llocs on Trotzqui passava i tenia uns moments, visitava els museus i les biblioteques. Ni a Sant Sebastià ni a Barcelona tingué temps de fer-ho. Els tràmits policíacs no li deixaren lleure. A la nostra capital només tingué temps, després de les visites a Jefatura, d'ajuntar-se amb la família que venia de França, passejar una mica, veure el moll i agafar el vaixell.

El viatge de Trotzqui

Trotzqui, expulsat de França, entrà a Espanya via Irun. Sense detenir-se, agafà el tramvia per a Sant Sebastià. D'allí es dirigí directe a Madrid, i a l'endemà, 10 de desembre, la policia el detenia i el ficava a la presó Model. Hi estigué dos dies. El dia 12, diumenge, era posat en llibertat i aquella mateixa nit era obligat a agafar el tren cap a Càdiz. A Càdiz hi estigué un mes. En Ma vie" i més extensament en un llibre consagrat a Espanya i menys conegut "Tot va ocórrer a Espanya" — aquesta és la traducció del títol rus, consagra llargs comentaris a aquesta etapa de la seva vida. No féu, però, cap amic que pugui personalment reportar-nos quelcom, com no siguin l'Anguiano i Després, de la vida de Trotzqui durant aquell període.

Obligat a deixar Espanya i desitjant ell marxar als Estats Units, el 20 de desembre sortia de Càdiz, per a dirigir-se, passant per Madrid, a Barcelona, per tal de retrobar-se amb la família. El 22 el passà a Madrid — ell diu que va ploure tot el dia — i el 23 arribava a Barcelona.

Barcelona vista per Trotzqui

Trotzqui, però, no deixà de parlar de Barcelona. Veieu com, en uns records d'Espanya, jutja la Barcelona del 1916. "Barcelona, capital de Catalunya. Gran ciutat hispano-francesa. Nica en un infern de fàbriques. Per un costat fum i flamarades; per l'altre, fruites i flors."

"Catalunya és avui la regió més emprenedora d'Espanya. Barcelona és una ciutat industrial de tipus modern. Al mateix temps, Catalunya ha conservat fins avui les seves tendències separatistes. Tradicions històriques difícils d'esborrar i no simplement a conseqüència d'una mentalitat conservadora, sinó perquè conservant llur forma habitual, renoven imperceptiblement llur contingut."

"Ha arribat la família. Donem una ullada a la ciutat. Als nens — torna dir, repetint la mateixa observació de "La meva vida"— els agrada la mar i la fruita".

I donc...

què? ¿Pot dir-se que son mentida totes les falòrnies que corren sobre l'estada de Trotzqui a la nostra capital? Podem desmentir el cirabotes que li enllustrà les sabates; al cul de cafè que hi feia tertúlia les nits; al company de "treball" que li ensenyava manejar les eines i al que li deixava quartos per anar a dormir a una fonda modesta?

1916. A Barcelona hi havia una afluència enorme, fantàstica d'emigrants, desertors i agents estrangers. Trotzqui passà a Barcelona totalment desapercebut. L'únic que podria recordar-lo és el policia que constantment el vigilava i que tant molestava Trotzqui, perquè anava sempre mastegant cacauets.

Hom pot desmentir rodonament fins i tot la versió policíaca segons la qual el Dr. Tusó havia estat secretari de Trotzqui durant la seva estada a Espanya. Aquest infundi que tants mals de cap ha comportat al simpàtic metge comunista i que li ha valgut més d'una visita de la policia, es basava únicament en la circumstància de què s'interceptà una correspondència a Trotzqui signada amb tres T. El Dr. Tusó es diu Tomàs Tusó Temprado. Però podem assegurar que no ha conegut mai Trotzqui personalment.

I ara que vé a tomb...

...podem parlar de l'eventual tornada de Trotzqui a Espanya. L'exiliat de Constantinoble no amaga pas els seus desigs de tornar a la ciutat que tan plavia als seus fills per la mar i per la fruita. Sabem que els seus amics polítics es desviuen per tal d'aconseguir del govern de la República un permís per a Trotzqui. També sabem que el diputat Rodrigo Soriano pensa interpellar al Parlament sobre la qüestió. Almenys de poc ha demanat al dilecte amic de Trotzqui, Andreu Nin, dades extenses sobre la qüestió.

Potser dintre de poc sí que existiran el secretari, el cirabotes i l'amic de tertúlia...

ANGEL DOMINGUET

UN HOSTE IL-LUSTRE

El doctor Marañón, en arribar a Barcelona, ens fa interessants declaracions

En la Constitució nova, hi han encerts i avenços que suposen un progrés formidable per l'esdevenidor d'Espanya

L'ARRIBADA

A dos quarts de deu, perquè l'exprés de Madrid ha arribat amb un quart de retard, a l'andana del parador del Passeig de Gràcia, el doctor Pi i Sunyer ens presenta Gregori Marañón, que acaba d'arribar. Hi ha primer una gran confusió de salutacions i presentacions de tota la gent que ha vingut a esperar el gran home de ciència. Marañón somriu, entre el cigarret; molt brú, amb una aguda mirada negra i brillant, lenta i segura, que va escampant pel seu entorn menre reparteix encaixades.

—Unes paraules per LA HUMANITAT, doctor...—li demanem nosaltres que s'ha aclarit tot una mica.

—Prou — fa Marañón, afablement—. Però li adverteixo que estic en aquests moments al marge de la política; no és per desil·lusió ni per derrotisme disfressat, eh? Hi visc perquè tinc altres deures més estrictes vers el meu país i vers jo mateix. Quan es transforma tot un règim, no hi ha excusa en no treure al carrer l'entusiasme i l'autoritat de cadascú en defensa d'allò que un creu millor. Però ara, la vida política d'Espanya entra per un camí de caràcter tècnicament polític, en el que no tenen d'intervenir més que els que estiguin disposats a governar ;els que no ho estem perquè el deure ens crida per una altra banda, tenim de callar.

L'ESTATUT CATALA

—Tot i amb això, oi que voldrà dir-nos la seva impressió personal sobre l'assumpte de l'Estatut de Catalunya?

—Amb molt de gust. La meva opinió és que no hi ha cap dificultat important per a la seva aprovació. Una de les grans victòries d'aquest període de la vida pública espanyola ha estat el desfer moltes rancúnies i molts prejudicis entre Barcelona i Madrid. Han contribuït molt a això el tacte i la serenitat dels diputats catalans, així com l'elevació de mires de gairebé tots els seus contradictors.

Tinc una fé absoluta, inquebrantable, reforçada cada dia, en la completa harmonia futura de les diverses regions espanyoles sota un règim autonòmic. Veig, doncs, el problema català, en la seva relació amb nosaltres, amb un gran optimisme. També crec en la seva propera quietud interior. Els problemes econòmics i socials del món faran passar a segon terme les nostres lluites internes. I Catalunya, tan sensible sempre, no posarà obstacles íntims a la gran transformació universal que estem presenciant i

que els eterns obtusos no volen veure.

LES CORTS CONSTITUENTS

—Mercès, doctor. I en aquest mateix pla d'impressions personals, ¿vol dir-nos què li semblen les Corts Constituents?

—Em semblen molt bé. La passió ho justifica tot — i, en part, ho ennobleix, — i per això m'explico la campanya que contra les Corts es fa. Es evident que tot Parlament elegit en el trànsit d'una revolució, té de tenir, al principi, el màxim de compenetració amb el país i, en poc temps, el màxim de divergència. Passa en aquests casos el mateix que en els matrimonis fets a base d'una impressió passional: la lluna de mel és fervorosa, però s'acaba ràpidament. Per això seria un error perllongar la duració del Parlament. Pesi a la campanya de les dretes, aquestes Corts seran jutjades per la Història amb reverència.

Han treballat d'una manera increïble. Hom parla molt de la distracció dels diputats; però ningú ha comptat el nombre d'hores que han estat reunits des de que les Corts van obrir-se, i ningú s'ha preocupat de veure si algunes altres Corts, d'Espanya i de fora d'Espanya, han superat aquestes Corts en aplicació.

Jo no dic que la Constitució aprovada sigui perfecta; crec que de Constitució perfecta no n'hi ha cap; totes són com els trajos de confecció, que van malament a la majoria dels individus; però hi ha en aquesta Constitució encerts i avenços que suposen un progrés formidable per el pervindre d'Espanya. Els que pensen amb la butxaca i no amb el cervell, els que senten amb la veixiga de la bilis i no amb el cor, no se'n poden donar compte; però la realitat està per damunt de tots els xistos i totes les ofuscacions.

S'ha utilitzat contra aquestes Corts l'arma més poderosa que li queda a l'Espanya passada, perquè és un arma a la que tots som sensibles: el ridícul, manejat pels que foren àrbitres d'una societat entonada, que ha mort. Es l'únic que no pot ésser encara en la societat que neix; i el prestigi d'allò era tan gran, que encara no sabem fer-nos superiors a les ironies i a les mofes dels vencuts.

No he comparat la vestimenta i el pentinat dels diputats actuals amb els de les Corts antigues; però sé que en aquestes no s'hi ha fet ni una sola maniobra política: no s'han enfonsat governs i governs amb peus personals; no han deixat d'unir-se els grups, sense distinció d'idees, cada vegada que es veia en perill la seguretat o la dignitat de la pàtria i de la República. Cap d'aquells vicis del parlamentarisme de què tant havíem sentit parlar quan les Cambres eren molt elegants, ha aparegut ara per cap cantó.

Els enemics de les Corts no han pogut dir contra les actuals res més que la història dels "jabalís"; i ni tan sols això ho han inventat ells, sinó nosaltres; sense Ortega i Gasset, no haguessin tingut arguments. No fan més que parlar dels "jabalís"; doncs no hi ha tals "jabalís", tots són bona gent, plena de bona voluntat i d'amor a Espanya. Una mica aspres, de vegades per als encaramellats; i d'aquests sí que n'hi ha massa al Parlament; perquè ja no som en el temps en què les bones formes eren suficients perquè es perdonés la vaqüitat interior. Un dels papers de les revolucions és, precisament, acabar amb l'artifici de què tot es perdoni amb tal de què estigui ben vestit; és molt difícil renunciar a això, perquè és el més agradable de la vida, i cal una gran emoció per a renovar-ho.

El que sí els tinc de confessar — segueix el doctor Marañón — és que trobo a faltar en aquestes Corts una oposició d'esquerra menys ocasional que la que representa la minoria radical-socialista, quin extremisme depèn d'aspectes superficials com l'anticlericalisme; no sós comunista, però crec que convé a la vida espanyola, una minoria de representants d'aquesta tendència, de la qual no es pot prescindir en la marxa futura del món, sigui la que sigui. Lamento que els sindicalistes no estiguin tampoc representats per sí mateixos i en la proporció que correspon a la seva força real. Les mateixes persones anomenades "d'ordre", cal que es donin compte de què això és menys perillós que el que aquestes forces estiguin al marge de la representació nacional, o estiguin representades per vergonyants, camuflats sota altres noms.

Sento també que le sdretes d'Espanya estiguin mal representades a les Corts; en nombre i, comunment, en qualitat. Donen la culpa a la poca facilitat que han tingut per a lluitar en les eleccions, però això, tot al contrari, té d'incitar-los al combat; en realitat, el que els hi passa és la falta de costum per a l'oposició. No es recorden de què la majoria dels diputats d'avui, de les esquerres, portaven diverses legislatures de fracàs i no per això van abstenir-se. L'actual president del Consell no va aconseguir ésser mai diputat amb la monarquia, i molts altres igual: els millors de l'actual Consell.

Tot això s'arranjarà, jo crec, en les properes eleccions. La massa actual dels diputats serà desbordada per l'esquerra i la dreta dintre dels límits justos. I això serà un bé per a Espanya i pel règim.

L'ESDEVENIDOR POSITIU D'ESPANYA

—¿I les seves impressions sobre l'esdevenidor polític quines són? — preguntem.

—De previsions polítiques directes — contesta Gregori Marañón — no m'atreveixo a fer-ne, doncs no visc en contacte amb els partits. El lògic és que l'elecció del President de la República—naturalment, Alcalà Zamora — vagi seguida d'una crisi, i que el govern actual sigui substituït per un altre de coalició republicana, presidit per qualsevol dels homes de primera fila: Lerroux o el mateix Azaña.

Després... qui sab? Tinc una fe immensa en l'esdevenidor d'Espanya. Tot el passat, tot, fins el no bo! ha estat per bé. Els problemes actuals, certament greus, tenen remei i s'arranjaran. Em sembla neci això de què no hi ha homes; n'hi ha a dotzenes i cada moment trobarà el seu. El de menys és que tingui un nom illustre i conegut per endavant. La notorietat es fa en el govern. Les celebritats prèvies acostumen a no servir per a res, fora algns casos d'excepció.

Comparteix la inquietud d'Espanya en reunir-se les Corts i l'estat d'avui en què comencem a prendre l'aspecte d'una normalitat increïble per als que no concebíem el canvi de règim, fatal, inevitable, sense una commoció profundíssima i molt llarga; tot això és obra del Parlament, i aquesta és la seva millor obra.

LA QUESTIO RELIGIOSA

—¿I la pitjor de les seves obres, doctor, quina creu vostè que ha estat?

—La pitjor- Al meu juí, la persecució religiosa que estimo injusta, inútil, contraproduent i sobretot antimoderna. No em refereixo, naturalment, a les mesures generals de separació de l'Església i de l'Estat, etcètera, que eren inexcusables; el temps, que a Espanya significa bon sentit, ho tornarà tot al seu lloc. Tampoc comparteixo elfuror responsabilista; per a mi no existeix el delicte polític més que en casos de gravetat extrema, i en aquests, la responsabilitat té d'ésser sumarissima o no té d'ésser. Crec a la República tan forta, que es pot permetre ja ésser generosa. I serà una llàstima que no ho sigui.

A ACCIO CATALANA, A "LA PUBLICITAT", I A MANUEL BRUNET

—Arribo a Barcelona i m'assabento de l'escandol que heu volgut promoure. Per aquest sol fet, vull acusar-vos públicament de provocadors de la més baixa espècie.

Jo sol puc parlar de Lazare Bloch i del què va fer a Barcelona. El que vosaltres en dieu us ha estat explicat per confidents i espies de coll planxat.

Manuel Brunet: heu depassat el límit del periodisme i heu entrar a la canalleria més absoluta. No és pas el primer cop que ho feu. No té importància, perquè un home és poca cosa i un home com vos no és res.

"La Publicitat" i Acció Catalana, s'han fet responsables del "provocat", per Manuel Brunet, que té l'importància d'una traïció a Catalunya i a la República.

Dema explicaré als lectors de LA HUMANITAT, aquesta cosa senzilla i gairebé divertida que ha estat la presència de Lazare Bloch a Barcelona.

Els lectors de LA HUMANITAT, i amb ells tot Catalunya, coneixeran la baixesa d'aquells homes—Manuel Brunet també signava—que el 12 d'abril, varen calumniar baixament a Francesc Macià i no varen, però, ni aturar la revolució, ni impedir que aquell illustre calumniat, prengués de les mans del poble la Presidència de la Generalitat.

JOSEP FONTBERNAT

El mes que vé vindrà a Barcelona el vaixell «Mauritània», un dels més grossos del món

El mes que ve, segons notícies rebudes per la Societat d'Atracció de forasters, arribarà a aquest port el vaixell "Mauritània", un dels més grossos del món. Aquest "monstre dels mars", pertenexent a la Cunart Lyne, té 41.590 tones de desplaçament i portarà a Barcelona més d'un miller de turistes.

El "Mauritània" sortirà del port de Nova Yorck a mitjans del mes actual per a visitar els ports principals del mar llatí, recorrent 8.060 milles en 17 dies. Aquesta expedició turística està organitzada pel "National Tours de Nova York. La superba nau per les seves extraordinàries dimensions haurà de romandre a l'avant port.

memoriaesquerra.cat — La Humanitat [Barcelona, 1931-1939], 17/11/1931, pàgina 1